Τα όπλα του Χριστιανού στον πνευματικό του αγώνα (Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 7 Ιουνίου, 2018

Όπως στεκόταν στον παράδεισο (Γεν. 3:24), έτσι στέκεται και τώρα απειλητικός απέναντι στον άνθρωπο ο θανάσιμος εχθρός του, το πεσμένο «Χερουβείμ», με το περιστρεφόμενο πύρινο ξίφος. Αδιάκοπα και αδιάλλακτα πολεμάει το πλάσμα του Θεού, προσπαθώντας να το παρασύρει στην παράβαση των εντολών Του και σε όλεθρο μεγαλύτερο από εκείνον των προπατόρων μας. Δυστυχώς, με κάθε επιτυχία του ο εχθρός ενθαρρύνεται και γίνεται πιο επιθετικός.

Το περιστρεφόμενο πύρινο ξίφος που έχει στο χέρι του ο άρχοντας του αέρα, είναι, σύμφωνα με την ερμηνεία του **οσίου Μακαρίου του Μεγάλου**, (1) η δυνατότητα των δαιμόνων να περιστρέφουν τη διάνοια και την καρδιά του ανθρώπου, σαλεύοντας και φλογίζοντάς τες με ποικίλα **πάθη**. Ο απόστολος κάνει λόγο για «*τα φλογισμένα βέλη του πονηρού*» (Εφ. 6:16), ενώ ο προφήτης παρομοιάζει την επενέργεια του διαβόλου στην ψυχή με «*τη φωτιά που καίει τ' αγκάθια*» (Ψαλμ. 117:12).

Ο **όσιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος** γράφει: «*Από τότε που έκανε τον άνθρωπο να εξοριστεί, εξαιτίας της παρακοής του, από τον παράδεισο και τον Θεό, ο διάβολος με τους δαίμονες έχει τη δυνατότητα να σαλεύει νοητά μέρα και νύχτα το λογιστικό κάθε ανθρώπου, άλλου λίγο, άλλου πολύ και άλλου πιο πολύ. Και το λογιστικό δεν μπορεί να οχυρωθεί διαφορετικά, παρά με την* ***ακατάπαυστη μνήμη του Θεού****. Αν, δηλαδή, με τη δύναμη του σταυρού εντυπωθεί στην καρδιά η θεία μνήμη, θα στερεώσει και θα κάνει ακλόνητο το λογιστικό. Σ' αυτόν τον σκοπό οδηγεί ο νοητός αγώνας, στον οποίο κάθε χριστιανός αποδύθηκε να αγωνιστεί μέσα στο στάδιο της πίστεως του Χριστού· αλλιώς θ' αγωνιστεί μάταια*». (2)

Η εντολή που δόθηκε από τον Θεό, αφορά όχι μόνο τα έργα και τα λόγια, αλλά κυρίως την πηγή και την αιτία τους, τους **λογισμούς**. Γι' αυτό **ο εχθρός πολεμάει πρώτιστα τον νου**. **Αν, λοιπόν, ο νους, που ηγεμονεύει στις δυνάμεις του ανθρώπου, δεν συγκατατεθεί στην αμαρτία, δεν μπορούν να γεννηθούν ούτε λόγια ούτε έργα αμαρτωλά**.

Το όπλο του εχθρού είναι η σκέψη και η φαντασίωση της αμαρτίας . Ο άνθρωπος πρέπει να παλεύει εναντίον των πονηρών εναερίων πνευμάτων μέσα στον χώρο του νου. Εκεί θα νικήσει ή θα νικηθεί. Εκεί θα ελευθερωθεί από τα τελώνια ή

θα υποταχθεί σ' αυτά. Εκεί θα αποφασιστεί η αιώνια κατάστασή του. **Ο ίδιος θα διαλέξει ελεύθερα είτε την αιώνια ζωή, που του χαρίστηκε πρώτα από τον Πλάστη κι έπειτα από τον Λυτρωτή του, είτε τον αιώνιο θάνατο, που προαναγγέλθηκε ήδη στον παράδεισο από τον δίκαιο Θεό ως συνέπεια της παραβάσεως της ευεργετικής εντολής Του.**

Σ' αυτή τη μεγάλη και πολύ **κρίσιμη πάλη** μάς καλεί ο άγιος απόστολος Παύλος, όταν λέει: «*Ντυθείτε με την πανοπλία που δίνει ο Θεός, για να μπορέσετε ν' αντιμετωπίσετε τα τεχνάσματα του διαβόλου. Γιατί δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου, τα πονηρά πνεύματα, που βρίσκονται ανάμεσα στη γη και στον ουρανό*» (Εφ. 6:11-12).

Ο ίδιος απόστολος αναφέρει και τον χώρο αυτής της φοβερής πάλης και το **είδος των όπλων** που πρέπει να χρησιμοποιηθούν: «*Τα όπλα με τα οποία πολεμάμε εμείς δεν είναι κοσμικά, αλλά έχουν τη δύναμη από τον Θεό να γκρεμίζουν οχυρά (πνευματικά). Μ' αυτά, δηλαδή, ανατρέπουμε λογισμούς και καθετί που ορθώνεται με αλαζονεία εναντίον της γνώσεως του Θεού. Μ' αυτά αιχμαλωτίζουμε κάθε σκέψη και την κάνουμε να υπακούει στον Χριστό*» (Β' Κορ. 10:4-5).

Όπως βλέπουμε, ο απόστολος **μας προτρέπει να αιχμαλωτίζουμε όχι μόνο τους αμαρτωλούς λογισμούς, που φανερά τους αποστρέφεται ο Κύριος, αλλά όλες τις σκέψεις, κάνοντάς τες να υπακούνε σ' Εκείνον. Γιατί ο πονηρός εχθρός μας, έμπειρος καθώς είναι στον νοερό πόλεμο, δεν υποβάλλει εξαρχής στον άνθρωπο λογισμούς ξεκάθαρα αμαρτωλούς.** (3) Αντιπαραθέτει στον πνευματικό λογισμό, δηλαδή στην ευαγγελική διδασκαλία, τον μεταπτωτικό ανθρώπινο λογισμό, τον σαρκικό και ψυχικό, που τον παρουσιάζει ως ορθό και υγιή, ως σοφό και επιβεβλημένο. Μ' αυτόν προσπαθεί να αναιρέσει τον λογισμό της υπακοής στον Χριστό.

Γι' αυτό ο απόστολος συνιστά την αποφασιστική και πλήρη αυταπάρνηση, όταν μας καλεί να ντυθούμε με την πανοπλία που δίνει ο Θεός, και όχι απλώς να πάρουμε στα χέρια κάποιο όπλο. **Δεν αρκεί, δηλαδή, μόνο η νηστεία, ούτε μόνο η προσευχή, ούτε μόνο η ελεημοσύνη, ούτε μόνο η αγνεία. Η πανοπλία του Θεού αποτελείται απ' όλες τις ευαγγελικές εντολές. Όποιος παραβεί έστω και μία μόνο απ' αυτές, θεωρείται παραβάτης όλου του θείου νόμου** (Ιακ. 2:10) και «*θα κηρυχθεί ελάχιστος στη βασιλεία των ουρανών*» (Ματθ. 5:19), θα ριχθεί, δηλαδή, στη γέεννα, σύμφωνα με ερμηνεία του μακαρίου **Θεοφυλάκτου**. (4) «*Γι' αυτό τηρούσα όλες τις εντολές Σου, μισώντας κάθε άδικη πράξη*» (Ψαλμ. 118:128). «*Γι' αυτό φορέστε την πανοπλία του Θεού, για να μπορέσετε ν' αντισταθείτε την ώρα της σατανικής επιθέσεως. Λάβετε κάθε απαραίτητο μέτρο για να μείνετε ως το τέλος σταθεροί στις θέσεις σας*» (Εφ. 6:13). Μόνο όποιος φοράει

την **πανοπλία του Θεού** μπορεί ν' αντισταθεί την ώρα της σατανικής επιθέσεως.

Μόνο όποιος τηρεί όλες ανεξαίρετα τις εντολές μπορεί να νικήσει τον εχθρό. Τις ώρες των σατανικών επιθέσεων αναδεικνύονται και αποδεικνύονται οι ανδρείοι στρατιώτες του Χριστού, που, νικώντας, μεταβαίνουν από τον αιώνιο θάνατο στην ανάσταση και την αιώνια ζωή της ψυχής.

Την πανοπλία του Θεού τη φορούν οι άγιοί Του. Ο κανόνας της ζωής των αγίων είναι το Ευαγγέλιο. Ο λόγος τους –ο λόγος και των χειλιών και του νου και της καρδιάς τους– είναι ο λόγος του Θεού, είναι **το όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού**. Μ' αυτή την πνευματική μάχαιρα (Εφ. 6:17) συντρίβουν τα περιστρεφόμενα πύρινα ξίφη των εχθρών –τους δαιμονικούς λογισμούς και τις δαιμονικές φαντασίες– κι έτσι αυτά δεν μπορούν να διαπεράσουν τις ψυχές τους.

Με συνεχή **εγρήγορση** και **νήψη** επιτηρούν τον νου και την καρδιά τους όλοι οι αληθινοί δούλοι του Θεού. Φωτισμένοι από τη θεία χάρη, αντιλαμβάνονται ήδη από μακριά τους νοητούς κλέφτες και φονιάδες, όταν αυτοί τους πλησιάζουν, και βλέπουν μέσα τους σαν σε καθρέφτη τα μαύρα πρόσωπα των νοητών αιθιόπων. Διακόπτοντας από τούτη τη ζωή κάθε κοινωνία με τους δαίμονες, στερούν απ' αυτούς κάθε δικαίωμα ή εξουσία πάνω στις ψυχές τους. Έτσι, όταν χωρίζονται από τα σώματά τους, περνούν ανεμπόδιστα τις εξουσίες του αέρα, τις νικημένες ήδη από την αρετή τους.

---

(1) Οσίου Μακαρίου του Μεγάλου, Ομιλίαι Πνευματικαί, ΛΖ', 5.

(2) Οσίου Νικηφόρου του Μονάζοντος, Λόγος περί νήψεως και φυλακής καρδίας – Συμεών του Θεολόγου.

(3) Αββά Δωροθέου, Διδασκαλίαι, Ε', 62.

(4) Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Ερμηνεία εις το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον, κεφ. Ε', στ. 19.

(Από το βιβλίο: Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ, Επισκόπου Καυκάσου και Μαύρης Θάλασσας, "Έργα 5. Λόγος για τα πνεύματα – λόγος για τον θάνατο". Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 2014)

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*